

ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΩΝ ΒΑΪΩΝ (Ιω. 12, 1-18)

†ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΝΙΚΟΠΟΛΕΩΣ ΜΕΛΕΤΙΟΥ

(Διασκευή ομιλίας στους Κωστακιούς, την 1/4/2007)

Ουράνιο πιστοποιητικό

Η εορτή των Βαΐων μας θυμίζει μια κατάσταση, που τη ζούμε καθημερινά. Στην Αθήνα και σε άλλες πόλεις γίνονται συλλαλητήρια. Τι σημαίνει συλλαλητήριο; Σημαίνει, ότι βγαίνουμε στους δρόμους για να επιβάλλουμε τη γνώμη μας. Για να κάνουμε θόρυβο υπέρ των απόψεών μας. Για να κερδίσουμε.

Και στην εκκλησία, γίνεται μερικές φορές συλλαλητήριο. Επί παραδείγματι: Τι θα γίνει τη νύχτα της Μεγάλης Παρασκευής στον Επιτάφιο; Τι θα γίνει την Κυριακή του Πάσχα στην Ανάσταση; Νομίζει κανείς, πως είναι συλλαλητήριο. Αλλά δεν είναι. Γιατί δεν πάμε να πούμε σε κανέναν, τίποτε. Ερχόμαστε στην εκκλησία για να κάνουμε, όχι διαμαρτυρία αλλά δοξολογία του Κυρίου μας Ιησού Χριστού, για τη μεγάλη Του δόξα, που είναι: η αγάπη Του και η φιλανθρωπία Του, που Τον έκαναν να ρθει κοντά μας.

Τότε, που ήταν στη γη ο Κύριός μας Ιησούς Χριστός, είχε πάει στη Βηθανία και εκεί ανάστησε το Λάζαρο. Μετά από την ανάσταση του Λαζάρου, όταν μάθανε οι Ιεροσολυμίτες ότι πηγαίνει στην Ιερουσαλήμ, βγήκαν να Τον υποδεχθούν με την τιμή, που καταλάβαιναν ότι Του έπρεπε, σαν Κύριο της ζωής και του θανάτου.

Τι λέει το τροπάριο; «Την κοινήν Ανάστασιν προ του σου πάθους πιστούμενος» Πιστοποιητικό ήταν η ανάσταση του Λαζάρου, ότι θα ρθει μια άλλη ημέρα και ώρα, που θα αναστηθώ και εγώ και συ, ο καθένας μας, για να πάμε στη Βασιλεία του Θεού, την αιώνια.

Και για να εκφράζουν την ευγνωμοσύνη τους οι άνθρωποι, πήραν βαΐα των φοινίκων και βγήκαν να Τον υποδεχτούν φωνάζοντας: «Ωσαννά εν τοις υψίστοις ». Η λέξη «Ωσαννά» σημαίνει: σώσε μας, βάλε το χέρι Σου, μείνε κοντά μας. Ποιός δεν θα 'χε την όρεξη, να το φωνάζει από το πρωί μέχρι το βράδυ, άμα περνούσε από τον τόπο μας ο Κύριός μας Ιησούς Χριστός;

Αλλά, εκείνο που δεν κάνουμε, επειδή δεν Τον βλέπουμε παρόντα κοντά μας, γιατί ανέβηκε στον ουρανό και κάθεται στα δεξιά του Πατέρα μας, πρέπει να

το κάνουμε με όλη μας την καρδιά, ενθουμούμενοι ότι, ο Χριστός είναι πανταχού παρών και τα πάντα πληρών, ως Θεός. Και η καλοσύνη Του και η αγαθότητά Του, δεν έφυγαν ποτέ από κοντά μας.

Και στον ουρανό που είναι καθισμένος, εκ δεξιών του Πατρός, στην πραγματικότητα, λέει ο Απόστολος Παύλος, κατά την διάθεσή Του, από την αγάπη Του, στέκει γονατιστός μπροστά στον Πατέρα τον Ουράνιο. Τον παρακαλεί για μας. Και «εντυγχάνει υπέρ ημών». Όπως εντυγχάνει και προσεύχεται για μας, η Παναγία Μητέρα Του, οι Άγιοι Απόστολοι και όλοι οι Άγιοι, έτσι και ο Κύριός μας, Ιησούς Χριστός, γονατιστός στέκει ενώπιον του Πατέρα Του και προσεύχεται για μας. Να μας στηρίζει και να μας φωτίζει τον καθένα στον δρόμο Του. Που είναι εδώ στην γη, αγάπη καλοσύνη και καλά έργα. Και για το «παραπέρα», ελπίδα της αιώνιας ζωής, η οποία είναι άλλη ζωή, χίλιες φορές καλλίτερη από αυτή που τώρα ζούμε. Στην οποία αιώνια ζωή μας καλεί για να χαίρουμε αιώνια.

Τιμάμε τον Πατέρα μας;

Χθες, ο Κύριος Ιησούς Χριστός, ανάστησε τον Λάζαρο. Πριν να τον φωνάξει, σήκωσε τα μάτια Του στον ουρανό και είπε στον Πατέρα Του: «Πατέρα Μου, το ξέρω. Πάντοτε με ακούς. Άκουσέ με και τώρα» Και μετά φώναξε: «Λάζαρε δεύρο έξω»

Λένε τα τροπάρια της αγίας εορτής: «Τιμών σου τον Πατέρα, και αποδεικνύων, ως ουκ ήσθα αντίθεος», τον παρακαλείς να Σε ακούσει να αναστήσεις τον Λάζαρο. Όχι πως δεν είχες την δύναμη να το κάνεις μοναχός Σου, αλλά «τιμών σου τον Πατέρα». «Και αποδεικνύεις» και δείχνεις στον κόσμο όλο, ότι δεν έχεις προηγούμενα με τον Πατέρα Σου, και δεν θέλεις να Τον θυμάσαι και να Τον μελετάς. Όπως κάνουμε εμείς μερικές φορές. Όταν δεν θέλουμε κάποιον, αποσιωπάμε το όνομά του και δεν το προφέρουμε καν. Ο Χριστός, αγαπώντας τον Πατέρα, χρειαζόταν δεν χρειαζόταν, πρώτα έκανε αναφορά σ' Εκείνον που Τον εγέννησε, και μετά έκανε ο,τι έπρεπε.

Αυτή είναι η αληθινά πιστή καρδιά, η αναγεννημένη καρδιά, ο φωτισμένος άνθρωπος, ο άνθρωπος που έχει αγάπη και καλοσύνη. «Τιμών σου» λοιπόν «τον Πατέρα αποδεικνύεις, ως ουκ ήσθα αντίθεος» Αν ήταν δυνατόν... Χρειαζόταν να το αποδείξει; Όχι! Αλλά χρειαζόταν να μας διδάξει ότι σε καμία στιγμή δεν επιτρέπεται να αφήνουμε τον Θεό Πατέρα μας και τον Κύριό μας Ιησού Χριστό, τον Σωτήρα μας, έξω από τους λογαριασμούς μας, έξω από τα λόγια μας, και έξω από τα συναισθήματά μας. Γι' αυτό προσευχήθηκε ο Κύριος Ιησούς Χριστός, που σε όλα ήταν υπάκουος στον Πατέρα Του «μέχρι θανάτου,

θανάτου δε σταυρού»

Ήταν θέλημα του Θεού να ρθει στον κόσμο και να Σταυρωθεί για μας, και το έκανε λαχτάρα Του.

Και όταν προσευχόταν στον κήπο της Γεσθημανή έλεγε: «Πατέρα, αν είναι δυνατόν, παρένεγκε το ποτήριον τούτο. Αν δεν χρειάζεται, να μην το πιώ, πολύ βαρύ είναι. Αλλά «ουχ ως εγώ θέλω, αλλ' ως συ» Μην Με ακούσεις όμως. Η δική μου γνώμη δεν έχει πέραση, δεν έχει αξία, το θέλημά Σου να γίνει. Το ζητώ με όλη μου την καρδιά. Πρώτη προτεραιότητα είναι το θέλημά Σου, μετά είναι το δικό Μου».

Και αν ο Χριστός το έλεγε αυτό, Υιός του Θεού κατά φύση, τότε εμείς, ο καθένας μας, με τι διάθεση θα πρέπει να λέμε στην κάθε δύσκολη στιγμή: «Πατέρα Μου Επουράνιε, αν είναι δυνατόν, παρένεγκε το ποτήριον. Ας περάσει αυτή η δοκιμασία, «πλην ουχ ως εγώ θέλω, αλλ' ως συ». Γιατί το δικό Σου θέλημα είναι σε όλα φωτεινό, γιατί είσαι ο Θεός του φωτός, ο ολόφωτος Θεός!

Επανάσταση για αιώνια ελευθερία

Ανάστησε τον Λάζαρο ο Χριστός «την κοινήν Ανάστασιν προ του σου πάθους πιστούμενος». Και μας έδωσε πιστοποιητικό της κοινής Ανάστασης. Γιατί μας το έδωσε;

Εμείς, πάσχουμε για τα δικαιώματά μας. Και όταν αισθανόμαστε τα δικαιώματά μας, να θίγονται έστω στο παραμικρό, σκοτωνόμαστε!

Μας λέει, λοιπόν, ο Χριστός, ότι εκείνο που πρέπει να φροντίσουμε είναι να κάνουμε πρώτα επανάσταση και διαδήλωση εναντίον του εαυτού μας. Γιατί ο εαυτός μας, δεν μας αφήνει να πάμε μπροστά, επειδή είμαστε άνθρωποι φιλήδονοι, καλοπερασάκηδες και εύκολα επηρεαζόμαστε από την επίδραση που ασκεί το πνεύμα των άλλων ανθρώπων επάνω μας. Από εκείνα που βλέπουμε και ακούμε. Και νομίζουμε πως επιτυχημένος άνθρωπος είναι εκείνος, που ξέρει να σφίγγει την γροθιά του, να βάζει τις φωνές, να επικρατεί, και να σπρώχνει όλους τους άλλους στο περιθώριο.

Λάθος μας λέει ο Χριστός! Περιθώριο είναι, να καταντήσεις να μην προσδοκάς «ανάστασιν νεκρών, και ζωών του μέλλοντος αιώνος». Τότε είσαι άξιος για χαμό. Έχεις μπει στο περιθώριο, όχι για μια ημέρα, για μια ώρα, για μια εβδομάδα, αλλά για πάντα, για την αιώνια ζωή. Έχεις πάθει την μεγαλύτερη καταστροφή.

«Την κοινήν Ανάστασιν», λοιπόν, «προ του πάθους πιστούμενος» ο Χριστός μας λέει: Φροντίστε και βάλτε τα λίγο με τον εαυτό σας. Να καταλάβετε, ότι δεν πρέπει να ανεχόσαστε πάθη, ούτε στο σώμα, ούτε στον ψυχικό κόσμο, ούτε στα μυαλά. Γιατί; Γιατί όταν τα πάθη κυριαρχήσουν, μας αποπροσανατολίζουν, σκοτίζουν, και σώμα και ψυχικό κόσμο, δηλαδή συναισθήματα και μυαλά. Και άμα σκοτιστεί ο άνθρωπος και βλέπει χαμένο χρόνο, το να πάει στην εκκλησία, να προσευχηθεί, να επικαλεστεί το όνομα του Χριστού, ο άνθρωπος αυτός, έχει πάθει ουσιώδη ζημία.

Να τα βάλουμε πρώτα με τον εαυτό μας!

Κάνουμε διαδήλωση εναντίον του εαυτού μας, όταν ερχόμαστε στην εκκλησία για να δοξολογήσουμε τον Χριστό και να πούμε, ότι:

Εκείνος είναι η προτεραιότητα, και όχι η όρεξή μου, η διάθεσή μου, τα συναισθήματά μου.

Αυτός είναι η Ζωή. Όχι το ψωμί, όχι το φαΐ, όχι το γλέντι. Χρειάζονται και αυτά, αλλά δεν πρέπει να είναι η προτεραιότητα της ζωής μας.

Γράφει ένας σύγχρονος μπροστάρης διαδηλώσεων:

«Η επανάσταση που κάναμε αποδείχτηκε όνειρο, ξοφλημένη υπόθεση, ψεύτικη δικαιολογία. Μένει μέσα μας η εσωτερική μας βρώμα. Από τον κακό εαυτό μας δεν βγάλαμε τίποτα. Μένει μέσα μας η εσωτερική μας βρώμα, με ένα ένδυμα ψεύτικης επαναστατικής φρασεολογίας»

Τι θέλει να πει αυτό; Τι κακό ο άνθρωπος να επιβάλλει την γνώμη του στον κόσμο και να μην έχει κάνει τίποτε να τον βελτιώσει τον εαυτό του, να τον ετοιμάσει για την αιώνια ζωή;

Και για να μας δείξει, η Εκκλησία μας πώς πρέπει να αγωνιζόμαστε, σήμερα το βράδυ, στην ακολουθία του Νυμφίου, θα ακούσουμε για τον Πάγκαλο Ιωσήφ.

Ο Ιωσήφ, παιδί του Πατριάρχου Ιακώβ, έκανε την επανάσταση εναντίον του εαυτού του. Ήταν υπηρέτης σε ένα πλούσιο Αιγυπτιακό σπίτι. Μια ημέρα η νοικοκυρά, ερωτομανής γυναίκα, όρμησε πάνω στον Πάγκαλο Ιωσήφ, για να εκπληρώσει σαρκική επιθυμία. Ο Ιωσήφ, στην αρχή πήγε να της μιλήσει σοβαρά, της είπε:

-Πως θα κάνουμε τέτοιο πράγμα; Αφού βλέπει ο Θεός.

Αλλά αυτή που να καταλάβει...

Και ο Πάγκαλος ο Ιωσήφ, όταν είδε την Αιγυπτία να μην θέλει να κάνει πίσω,

πήδηξε από το παράθυρο. Εκείνη του άρπαξε το ρούχο, που τότε ήταν ένα σεντόνι που το τύλιγαν επάνω τους, δεν είχαν ραμμένα ρούχα όπως είναι τα σημερινά, και βγήκε στον δρόμο γυμνός. «Και γυμνός ουκ ησχύνετο, ως ο Πρωτόπλαστος, προ της παρακοής».

Προτίμησε να κάνει επανάσταση εναντίον του εαυτού του, παρά εναντίον των άλλων.

Να μας φωτίζει ο Θεός, γιατί άμα δεν πάρουμε αυτή την απόφαση, να επαναστατούμε λιγάκι εναντίον του εαυτού μας για να πορευόμαστε προς τον Χριστό, δύσκολα θα ορθοποδήσουμε. Αμήν.-